



DEZSŐ MÁRTON (1983) Budapest

DEZSŐ MÁRTON

Nem történt semmi

Fázom ezen a szabadságfokon,
a szélcsend gyomrába dugott rokon-
értelmű szavakat keresem.

Hogy leírhasam: a kegyetlenség
– ez a szentségek feletti szentség –
felülírt minket és még zokon

sem vettük. Mondhatni, agyatlanság,
természetes jóra való vakság
vagy inkább restség. Dicsértessék

mindenesetre, elvégre győzött.
Amíg az érvekkel kergetőzött
eszünk, végül is észrevétlen

vette be ablakoként a várost.
Komolyságunk érzete határos
lehet elképzeléseinkkel.

Menetszél

A kövekről levesszük a követ
házaink teteje a földig ér.
Szálakra foszlik arcunkon a szövet
és söt fúj cserepes ajkunkra a szél.

Megindulunk a naplemente ellen
tömött sorokban senki sem beszél.
Árnyékba húzódik előlünk a jellem
és söt fúj vicsorgó fogunkra a szél.

Zsebünket lehúzza a pakli tarot
húz-e a nyugati boszorkány, ha él?
A kondérban meleg víz. Merjünk egy nagyot.
És söt fúj kilógó nyelvünkre a szél.

NI

Ez is csoda,
három napig,
három méter
faltól falig.

Szögügyletek,
szerelmi szög,
harmadjára
lát és leköp.

A magyar i-
gazságai:
Döbrögi és
Lúdas Matyi.

Sorolhatnám,
nem sorolom,
taníthatnám
középfokon.

Azt, hogy milyen
rohadt nehéz
mosolyogni,
mikor lelépsz.

Kettő otthon
közül egy se:
Rédics se és
Budapest se.

Belső égés

Tereptárgyak bűvköre
a magyar–szerb határon,
ébredés, hogy börtön-e,
elillan, mint az álom.

Vándorol, bevándorol
a sehol sem lakosság,
irányítószám-pokol,
ha elveszett az ország.

Ég a földön éghető
feleslege a kornak,
oltásilag védhető,
akármit megtorolnak.

Inflexiós ponton áll
az ember–ember ráta,
sejthető, de tudni kár,
hogy mikor lesz beváltva.